

3. Plawgo B. Cluster Benchmarking in Poland – Edition 2014 General Report / Plawgo. – Warsaw: Polish Agency for Enterprise Development, 2014. – 266 с.
4. Świadek A. Regionalne systemy innowacji w Polsce / Świadek. // Centrum Doradztwa i Informacji "Difin". – 2011.
5. Szczupska M. Klaster jako potencjał na przyszłość-studium przypadku / M. Szczupska, P. Grzelak, S. Jarzębowski. // Zeszyty Naukowe SGGW w Warszawie. Ekonomia i Organizacja Gospodarki Żywnościowej. – 2012. – №100. – 95–106.
6. Zelazowska-Przewloka A. Klaster jako nowoczesna forma organizacyjno-prawna w gospodarce / Anna Zelazowska-Przewloka. – Warsaw: Matrix, 2014. – 103.
7. Безкоровайний А. Лінійна модель інноваційного процесу в Україні: основні проблеми та перспективи розвитку / Антон Безкоровайний. // Бізнес-Інформ. – 2015. – №11. – 86–89.
8. Ффоукс-Вільямс І. Про розвиток кластерів для побудови нової української економіки [Електронний ресурс] / Іфор Ффоукс-Вільямс. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <http://innovations.com.ua/ua/interview/op-manage/19480/ifor-fouks-vilyams-rozvitok-klasteriv-mozhe-stati-klyuchovim-elementom-u-pobudovi-novoji-ukrajinskoji-ekonomiki>.

Богдан Н.О.

Національний університет «Києво-Могилянська академія»
Студентка магістерської програми «Економічна теорія», 2 р.н.

АКТИВНІ ЗАХОДИ КОРПОРАТИВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

На сьогоднішній день питання конкурентоспроможності підприємства є вкрай актуальним у зв'язку із всеосяжними глобалізаційними процесами, підвищенням якості життя та зростанням кількості фірм в усіх галузях економіки. Умови конкуренції щодня стають все жорсткішими, тому фірми намагаються знаходити все нові й нові рішення для подолання конкурентів та завоювання більшої долі на ринку та кількості цільової аудиторії.

Корпоративна соціальна відповідальність – це філософія компанії щодо її ставлення до конкурентів, навколишнього середовища, працівників та споживачів, що відображається у ряді заходів та концепцій, які підприємство впроваджує у своїй життєдіяльності.

Соціально відповідальна компанія, здійснюючи соціальні заходи, не лише сприяє розв'язанню багатьох соціальних проблем у суспільстві, а й забезпечує для себе позитивний імідж та більш високий рівень конкурентоспроможності у порівнянні з іншими підприємствами.

В Україні останнім часом спостерігається позитивна тенденція щодо зростання ролі КСВ у практиці вітчизняних компаній: протягом останніх років (з 2005 по 2010) частка тих підприємств, які все ж таки мали спеціальний бюджет на проведення заходів із соціальної відповідальності, дещо збільшилася: з 14,3% у 2005 р. до 17% у 2010 р. [1]

Одними із основних переваг від дотримання організацією принципів КСВ є наступні: підвищення мотивації персоналу; зменшення рівня відходів; зростання продуктивності праці; підвищення лояльності працівників; зменшення плинності кадрів; створення позитивного іміджу організації; зростання вартості нематеріальних активів (репутація, вартість бренду); підвищення лояльності споживачів до бренду організації і її продукції; збільшення обсягів продажу; позитивне ставлення до організації з боку держави і суспільства; можливість участі у провідних рейтингах; можливість залучення інвестицій.[2]

Усе вищеперераховане можна віднести до чинників, які будуть відображати високий рівень конкурентоспроможності підприємства. Приклади як зарубіжних (Google, Microsoft, BMW, Apple, Sony, Colgate, LEGO-group, Coca Cola, P&G, E&Y), так і вітчизняних компаній (ДТЕК, Оболонь, СКМ, Метінвест, Київстар, Артеріум) доводять, що витрачаючи гроші на,

здавалося б, неважливі речі, такі як, розвиток власного персоналу, екологічна етика, благодійна діяльність, впровадження енергозберігаючих технологій, волонтерство тощо, вони успішно випереджають конкурентів і вирішують сучасні економічні проблеми.

Список використаних джерел:

- 1) Сумець О. М. Оцінка конкурентоспроможності сучасного промислового підприємства / Сумець О. М., Сомова О. Є., Пеліхов Є. Ф. — К: «Видавничий дім «Професіонал», 2009. — 280 с.
- 2) Д. С. Ліфінцев «Корпоративна соціальна відповідальність як складова культури розвитку організації: економічне значення» №11, 2013.

Бодрова Д.В.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
аспірант кафедри економічної теорії, макро- та мікроекономіки

ІНСТИТУЦІЙНІ ЧИННИКИ ІННОВАЦІЙНО-ТЕХНОЛОГІЧНИХ ЗМІН В ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМАХ ЕМЕРДЖЕНТНОГО ТИПУ

Складний і суперечливий процес становлення в Україні і загалом у світі сучасних соціогосподарських систем позначений пошуками ефективних шляхів подолання наслідків глобальної фінансової кризи і розбудови нової моделі економічного розвитку, здатної забезпечити на інноваційній основі стале зростання і суспільний добробут. Інтенсифікація глобальних взаємодій, загострення конкуренції, прискорення тектонічних зрушень в технологічній структурі національного і світового господарства, спрямованих на зростання питомої ваги інноваційних виробництв, поглиблюють існуючі та породжують нові соціально-економічні суперечності. Зазначені процеси викликають нагальну потребу в розробці принципово нових підходів до дослідження різнорівневих інституційних перетворень складних економічних систем емерджентного типу з метою оптимізації управління ними.

Аналіз траєкторій розвитку багатьох країн світу з висхідною (емерджентною) економікою, з різними вихідними рівнями та передумовами для модернізаційних процесів призвів до переосмислення домінуючих уявлень про розвиток – поряд з ресурсними, гео економічними, соціальними, політичними та соціокультурні факторами все більшої ваги набувають інституційні чинники забезпечення інноваційно-технологічних змін. Прийшло розуміння того, що кожна країна має свій специфічний шлях до процвітання, який зумовлений її характерними рисами, і ці особливості значною мірою залежать від якості інституціонального конструкту сучасних економічних систем з їх інноваційними підсистемами. Саме інституціональні чинники все більше стають домінантою інноваційного розвитку, визначають відмінності між різними господарськими системами та конкурентні переваги національних господарств у прориві до вищих технологічних укладів. Як свідчить драматичний досвід України останніх років і деяких інших країн на пострадянському просторі, держави, що не створили надійної і міцної інституціональної матриці національної інноваційної системи, мають рахуватися не тільки з ризиком безнадійної відсталості, втрати самоідентичності, економічного і політичного суверенітету, але й і з загрозами територіальній цілісності. Очевидно, що за умов глобалізації, розгортання інноваційних процесів з одночасним загостренням міжнародної конкуренції досягти помітних успіхів в реалізації власних конкурентних переваг зможуть лише країни з ефективною, модернізованою економікою і сучасними державними та недержавними інститутами, які реалізують адекватну зазначеним процесам і викликам економічну політику. У зв'язку з цим, врахування інституціональних чинників і вироблення відповідних інституціональних